

489. 4.

VERSLAG.

Algemeen werd dit wetsontwerp met instemming begroet. De verlenging van de termijn, waarover ziekengeld zal worden uitgekeerd, van een half jaar tot een jaar is een verdere stap op de weg naar sociale zekerheid.

Vele leden vroegen zich echter af, of het niet mogelijk zou zijn deze weg nog verder te bewandelen en ziekengeld te blijven uitkeren, zolang de ziekte duurt of totdat blijvende invaliditeit intreedt. Een dergelijke regeling geldt thans reeds voor een deel van het Overheidspersoneel. De kosten van een zodanige verdere verlenging behoeven, gelet op de in de Memorie van Toelichting genoemde cijfers, niet hoog te zijn. Er zullen zich niet veel gevallen van langer dan een jaar durende ziekte voordoen, die niet als blijvende invaliditeit moeten worden aangemerkt; het zullen meestal tuberculosegevallen zijn.

Intussen zouden deze leden gaarne vernemen, hoe hoog de Minister de bij uitvoering van dit voorstel te maken meerdere kosten schat. Ook vroegen zij in hoeveel gevallen de ziekte langer dan een jaar heeft geduurd, dus na 52 weken nog geen arbeidsgeschiktheid bestond, zonder dat blijvende invaliditeit intrad. Hoe minder dit aantal is, hoe meer er voor het hier gedane voorstel zou zijn te zeggen.

Andere leden vreesden, dat de verwezenlijking van dit voorstel tamelijk kostbaar zou zijn. Een verhoging van de premie met 12 pct. daarvan is niet zo gering als de Minister in de Memorie van Toelichting doet voorkomen. Zij zouden voorts gaarne vernemen, wat de extra kosten zullen zijn van de in de Memorie van Toelichting genoemde bijkomende voordelen, te weten: verlenging van de verplichte ziekenfondsverzekering en van de aanspraak van de werknemer op kinderbijslag en kraamgelduitkering. Zal de ziekenfondspremie ook moeten worden verhoogd? Hoeveel zal anderzijds de besparing bedragen, die wordt verkregen doordat minder kosten behoeven te worden gemaakt voor tijdelijke uitkering krachtens de Invaliditeitswet? Ten slotte vroegen deze leden, hoeveel de uitvoering der Ziektewet aan de Staat jaarlijks kost en hoeveel aan het bedrijfsleven.

Gevraagd werd voorts, of er gegevens bekend zijn van gevallen, waarin de ziekte tegen de 26ste week afloopt, doch de werknemer zich na korte tijd opnieuw ziek meldt, zodat hij dan weer een half jaar lang recht op een uitkering kan doen gelden. Is de omvang van dit verschijnsel groot?

Gaarne zou men vernemen, hoe het een en ander wordt geregeld ten aanzien van de seizoenarbeiders, b.v. in het dorsbedrijf. Worden de arbeiders, die tijdens de werkzaamheden ziek worden, na afloop van het seizoen ontslagen of blijven dezen ingeschreven en moet de werkgever de premie doorbetalen?

Vele leden drongen er bij de Minister op aan in dit ontwerp tevens een wijziging van artikel 55, lid 11, der Ziektewet op te nemen. Mocht dit echter op grote bezwaren stuiten, zou de Minister dan mede willen delen, of spoedige wijziging van genoemde bepaling te gemoet kan worden gezien. Deze leden zouden gaarne zien, dat de in deze bepaling vervatte termijn van een maand, waarbinnen een weduwe na het overlijden van haar man bij bevalling nog recht heeft op kraamgelduitkering, zou worden gewijzigd in b.v. 300 dagen.

Artikel IV. Verschillende leden zouden de verjaringstermijn tot negen maanden willen zien verlengd, vooral daar bij verjaring ook de uitkering krachtens de Invaliditeitswet vervalt.

Andere leden, wie dit laatste te ver ging, bepleitten een zodanige regeling, dat bij verjaring de invaliditeitsuitkering wordt betaald vanaf het tijdstip, dat de aanspraak op uitkering van ziektegeld zou zijn vervallen, indien die aanspraak niet verjaard was.

Vertrouwende, dat de Minister bereid zal zijn het bovenstaande mondeling of schriftelijk te beantwoorden, vóórdat de openbare beraadslaging omtrent dit wetsontwerp plaats vindt, is de Commissie van Rapporteurs van mening, dat deze daarmee voldoende zal zijn voorbereid.

Aldus vastgesteld 5 Juli 1947.

VAN DEN MUIJZENBERG—WILLEMSE.

VAN DEN BORN.

DROESEN.

BACHG.

ALGERA.

489. 5.

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG.

(Ingezonden bij brief van 8 Juli 1947.)

Naar aanleiding van het door vele leden geopperde denkbeeld, of het niet mogelijk zou zijn ziekengeld te blijven uitkeren, zolang de ziekte duurt of totdat blijvende invaliditeit intreedt, merkt de ondergetekende op, dat het vraagstuk van de maximum uitkeringsduur van ziekengeld, als onderdeel van het algemene herzieningsplan der sociale verzekering, in studie is bij de Technische Commissie tot herziening der Sociale Verzekering. Hij heeft gemeend niet langer te mogen wachten met het voorstellen van een incidentele maatregel, als in het wetsontwerp belichaamd is. Voorshands zou hij echter niet verder willen gaan. Het voorstel om de ziekengelduitkering te doen voortduren, zolang de ziekte duurt of totdat blijvende invaliditeit intreedt, houdt ten nauwste verband met de toekomstige regeling van de invaliditeitsverzekering. De ondergetekende acht het niet verantwoord, zolang deze regeling geen vastere vormen heeft aangenomen, een dergelijke maatregel te bevorderen.

Het is de ondergetekende niet bekend in hoeveel gevallen de ziekte langer dan een jaar heeft geduurd, zonder dat blijvende invaliditeit intrad. In verband hiermede is het hem ook niet mogelijk een schatting te maken van de meerdere kosten, welke de uitvoering van het boven besproken voorstel met zich zou brengen. Een min of meer tijdrovend onderzoek zou hiernaar moeten worden ingesteld. Het is niet gewenst de behandeling van het onderhavige voorstel daardoor te vertragen.

Ter beantwoording van de desbetreffende vragen diene, dat de kosten van de verlenging van de verplichte ziekenfondsverzekering worden geschat op f 150 000 en die van de verlenging van de aanspraak op kinderbijslag op f 400 000. Omtrent de extra-kosten, welke de voorgestelde maatregel ten aanzien van de kraamgelduitkeringen meebrengt, heeft de ondergetekende geen gegevens voorhanden; veilig kan echter worden aangenomen, dat zij van geringe omvang zullen zijn. De verlenging van de verplichte ziekenfondsverzekering zal geen verhoging der ziekenfondspremie ten gevolge hebben. Over de besparing, die wordt verkregen, doordat minder kosten behoeven te worden gemaakt voor uitkering krachtens de Invaliditeitswet, zijn geen gegevens beschikbaar.

De kosten voor de uitvoering van de Ziektewet worden bestreden uit de opgebrachte premien; de Staat draagt hierin, behoudens voor zoveel betreft de kraamgelduitkeringen, niet bij. Deze uitkeringen belopen rond f 7 000 000. De laatstbeken-

de gegevens in zake de premie-opbrengst ingevolge de Ziektewet betreffen het jaar 1942. Over dat jaar is rond f 49 000 000 aan premie opgebracht.

Geen gegevens zijn bekend van gevallen, waarin de ziekte tegen de 26ste week afloopt, doch de werknemer zich na korte tijd weer opnieuw ziek meldt. De ondergetekende moge in dit verband echter verwijzen naar artikel 40 der Ziektewet, hetwelk verhindert, dat in dergelijke gevallen telkens weer een vol halfjaar ziekingeld zou behoren te worden uitgekeerd.

De vraag, hoe het een en ander geregeld is ten aanzien van de seizoenarbeiders, is de ondergetekende niet duidelijk. Gedurende de tijd, dat zij arbeid verrichten, zijn zij verzekerd ingevolge de Ziektewet. Na afloop daarvan zijn zij niet meer verzekerd, tenzij het bepaalde in de artikelen 30 of 55 der Ziektewet van toepassing is. Over de tijd, dat niet gewerkt wordt en geen loon betaald wordt, behoeft de werkgever geen premie te betalen. Wordt de seizoenarbeider tijdens de uitkeringsduur van het ziekingeld ontslagen, dan blijft het ziekingeld normaal doorlopen.

Het ontmoet bij de ondergetekende geen bezwaar artikel 55, lid 11, der Ziektewet in dier voege te wijzigen, dat de daarin vervatte termijn van een maand wordt gebracht op 300 dagen. Het is dan evenwel noodzakelijk een overeenkomstige wijziging aan te brengen in artikel 4, eerste lid, van het besluit van de Secretarissen-Generaal van de Departementen van Sociale Zaken en van Financiën van 25 September 1943 (*Staatsblad* no. S 807) betreffende uitkering van kraamgeld in gevallen, waarin daarop krachtens de Ziektewet geen aanspraak bestaat. De daartoe strekkende wijzigingen zijn in bijgevoegde Nota van Wijziging opgenomen.

Artikel IV.

De betekenis van de slotzin van het nieuwvoorgestelde tweede lid van artikel 71 der Invaliditeitswet is niet, dat bij verjaring van de uitkering van ziekingeld de uitkering krachtens de Invaliditeitswet geheel komt te vervallen. Deze laatste uitkering kan alsdan ingaan van het tijdstip af, dat de aanspraak op uitkering van ziekingeld zou zijn beëindigd geworden, indien de aanspraak daarop niet was verjaard. De ondergetekende heeft er evenwel geen bezwaar tegen de verjaringstermijn van zes maanden te brengen op negen maanden. De wijziging daartoe is in de Nota van Wijziging opgenomen.

De Minister van Sociale Zaken,
W. DREES.

489. 6.

NOTA VAN WIJZIGING.

(Ingezonden bij brief van 8 Juli 1947.)

In het ontwerp van wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

I.

Na artikel III wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

„Artikel IV.

In het elfde lid van artikel 55 der Ziektewet wordt in plaats van „binnen een maand” gelezen: „binnen driehonderd dagen”.

II.

De artikelen IV, V en VI worden onderscheidenlijk genummerd: V, VI en VII.

III.

In het bij artikel V (nieuw) voorgestelde nieuwe vijfde lid van artikel 141 der Ziektewet wordt in plaats van „zes maanden” gelezen: „negen maanden”.

IV.

Na artikel VII (nieuw) wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

„Artikel VIII.

In artikel 4, eerste lid, van het besluit van de Secretarissen-Generaal van de Departementen van Sociale Zaken en van Financiën van 25 September 1943 betreffende uitkering van kraamgeld in gevallen, waarin daarop krachtens de Ziektewet geen aanspraak bestaat (*Staatsblad* no. S. 807) wordt in plaats van „binnen een maand” gelezen: „binnen driehonderd dagen”.

V.

De artikelen VII en VIII worden onderscheidenlijk genummerd IX en X.